

μολόγων τῆς Καλλιφορνίας «οὐδὲν φυτοφάγον ἔντομον (ὡς ὁ δάκος) εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του δύναται νὰ καταστῆ μάλιστα ἀπειλητικὴ διὰ μίαν καλλιέργειαν, διότι ἡ φύσις ἔθεσε παρ' αὐτὸ ἓν ἢ πλείοτερα ἔντομοφάγα τρεφόμενα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ αὐτὸ ἢ ἓν ἢ πλείοτερα παράσιτα ἀναπτυσσόμενα ἀποκλειστικῶς ἐν αὐτῷ, τὰ ὅποια εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα καθίστανται ἱκανὰ νὰ περιορίσωσι τὸ φυτοφάγον καὶ νὰ τὸ καταστήσουν ἀδρανές».

Ἡδη, τίθεται εὐλόγως τὸ ἐρώτημα: ἔχουσι κοινὴ πατρίδα τὴν χώραν μας ἢ ἑλσίαι καὶ ὁ δάκος;

Ὁ ΝΤΕ ΚΑΝΤΟΛΟ εἰς τὸ κλασσικὸν ἔργο του «ΟΡΙΓΚΙΝΕΣ ΝΤΕΣ ΠΛΑΝΤΕΣ ΚΟΛΤΙΒΕΣ» 1883, γράφει ὅτι ἡ προϊστορικὴ πατρίς τῆς ἑλσαίας ἔξετείνεται ἀπὸ τῆς Συρίας πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἦτο, ἄλλωστε, ὅπως παραδίδει ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία τὸ λαμπρὸν δῶρον τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς πρὸς τὸ «Ἴοστεφές Ἄστυ». Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, ὁ δάκος εἶναι παρ' ἡμῖν αὐτόθρον καὶ οὐχὶ ἐπηλυς, ὡς εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, δὲν πρέπει τίς νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ὑπαρξίν εἰς τὴν χώραν μας, εἰς περιφερείας ἔνθα τὸ ἔντομον ἐνδημεῖ τῶν ἀποκλειστικῶν παρασίτων τοῦ δάκου (ΟΠΙΟΥΣ ΚΟΝΚΟΛΟΡ) εἰς Κρήτην (1964) καὶ παρασίτων τοῦ ὠοῦ εἰς Ἡπειρον (1936).

Ὁ Σιλβέστρι εἰς ἔκθεσιν τὴν ὁποίαν ὑπέβαλεν κατὰ τὸ 1905 εἰς τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς μεταγενεστέρως ἐργασίας του ἔγραφεν: «Ἐν μόνον ἀποκλειστικὸν παράσιτον τοῦ ὠοῦ τῆς κόρης ἢ τῆς πλαγῶνος τοῦ δάκου ἔαν εὐρίσκειται, τοῦτο θὰ ἡδύνατο νὰ καταστειλῇ αὐτὸν εἰς τὰς ζώνας εἰς τὰς ὁποίας μετηνάστευσεν. Τὸ 1909 ὁ Σιλβέστρι ὑπέβαλε εἰς τὸ ἐν Τουλῶν συνέληθον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν ἑλαιοκαλλιεργητῶν πρότασιν, ὅπως ἀναζητηθῶσιν

ἀποτελεσματικοὶ φυσικοὶ ἐχθροὶ τοῦ δάκου. Κατὰ τὸ ἔτος 1910 ὁ ἔντομολόγος Πῶλ Μάρσαλ παρετήρησεν εἰς τὴν Τύνιδα τὴν εὐεργετικὴν δράσιν τοῦ ἔνδοφάγου τοῦ παρασίτου τοῦ δάκου ΟΠΙΟΥΣ ΚΟΝΚΟΛΟΡ.

Τὸ 1932 διατελέσαντες εἰς Ἀλγερίαν (μὲ ἐκπαιδευτικὴν ἄδειαν) δι-επιστώσαμεν ὅτι ἡ παγία καταδάμασις τοῦ δάκου παρὰ τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ἐχθρῶν χάρις εἰς τὴν δυσμενῆ ἐπίδρασιν τῶν ὑπερπαρασίτων καθίσταται ἐνίοτε ἀδύνατος καὶ καθίσταται ἀπαραίτητος ἡ τεχνικὴ ἐπέμβασις τῶν ἑλαιοπαραγωγῶν διὰ μίαν σημαντικὴν μείωσιν τῶν ἐπικινδύνων μητέρων—Δάκων καὶ διακοπῆν τοῦ βιολογικοῦ κύκλου τῆς πρώτης γενεᾶς τοῦ ἔντομου.

Βελτιωμένη μέθοδος ΒΕΡΛΕΖΕ

Κατὰ τὰ ἔτη 1934—35, ὡς Διευθυντῆς Γεωργικῆς Σχολῆς Κερκύρας, εἰργάσθημεν ἐφαρμόσαντες πρῶτοι τὸ σύστημα ἀριθμῆσεως τῶν δακοπαγίδων ὡς καὶ τὴν τήρησιν στατιστικῆς ἐλέγχου τῶν κατὰ πενήμερον συλλαμβανομένων δάκων (Βιβλία Δακοπαγιδοθετῶν).

Ὡς τομεάρχης, τέλος, δακοκτόνων περιοχῶν Περουλάδων—Ἀρμενάδων (Κερκύρας) κατὰ τὸ ἔτος 1935 καὶ μὲ ἔδραν τὸ Σιδάριον διὰ πρῶτην φοράν εἰχομεν θέσει εἰς ἐφαρμογὴν τὴν βελτιωμένην μέθοδον ΒΕΡΛΕΖΕ ἣτοι ηὐξήσαμεν τὴν ποσολογίαν τοῦ ἀρσενικώδους νατρίου ἀπὸ 0,025 % εἰς 0,40 % καὶ διὰ νὰ μὴ προξενηθῶσι ἐγκαύματα εὐθὺς μὲ τὴν ἀνάρτησιν τῶν ἠριθμημένων δακοπαγίδων, βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατὰ πενήμεριαν συλλαμβανομένων δάκων, ἐγένετο ἡ μεθοδικὴ ἀνάρτησις μεγέθους καρέκλας καὶ σχήματος κώδωνος φυτοδεμάτων ἐκ σχίνου καὶ μωριᾶς. Ἡδη ἀντὶ τῶν φυτοδεμάτων χρησιμοποιοῦμεν δοχεῖα ἐκ λευκοσιδήρου ὁμοία μὲ ποτίστρας ὀρνίθων,